

תיק שרון*

פרשיות משפחת שרון

אמנון שומרון

"השחיתות היא הסכנה הגדולה ביותר לקיומה של המדינה".
מבקר המדינה, שופט בית המשפט העליון

מבוא

החומר שתקראו במאמר זה מבוסס על פרסומים גלויים. לעיתים הפרסום היה מקיף ולעיתים מצומצם, לעיתים ישיר ולעיתים אגבי, אולם הכל היה מונח לפתחם של אזרחי המדינה. צריך היה רק ללקט ולצרף, להדביק עניין לעניין, פרט לפרט, אירוע לאירוע, ולקבל את התמונה הכוללת והמבהילה על מי שעומד בראש מדינת ישראל.

לא מדובר בשינוי האידיאולוגי שעבר אריאל שרון ובמחשבים הפרלמנטריים שביצע. אין הכוונה גם לכוחניות שבה הוא מנהל את הליכוד ואת הממשלה, או למינויים הפוליטיים של מקורביו ותומכיו לתפקידי מפתח במדינה. גם לא נתמקד כאן בגניבת המפלגה באמצעות חברות קש או באמצעות מינוי סיטונאי של סגני שרים כטובת הנאה בתמורה להצבעות נגד משאל העם; אלה חשובים ונחוצים כדי להבין את התפאורה להצגת היחיד שמנהל כאן שרון בשנים האחרונות, בלעדיתם יכולותיו היו מוגבלות. עיקר המידע שתקראו כאן מצייר את משפחת שרון, ואבי המשפחה בראשה, כמשפחה קרימינלית העסוקה בגריפת רווחים כספיים ובהשתלטות על מוקדי כוח שלטוניים. זהו עיקר מהותה ואופייה ומוטיבציית קיומה. הכוח והכסף בעבור משפחת שרון היו לדחפים היחידים שמניעים אותה.

המשפחה עסוקה מבוקר עד ליל בגריפת הון, תוך ניצול מעמדו הבכיר של האב. עסקי נדל"ן, בנייה, קזינו, בשר ועוד

כנהנה וכחנה; ערב-רב של פעילות כספית עלומה ומסתורית, חובקת עולם. לא במקרה שרון הוא ראש הממשלה העשיר ביותר שקם למדינת ישראל. אפילו את החווה בה משפחתו מתגוררת קיבל שרון הודות לסיוע נדיב של בעלי הון. הם נכנסים ויוצאים מחדרי חקירות המשטרה באין סוף פרשיות שחיתות, שומרים על זכות השתיקה או עונים תשובות סרק. הגדיל לעשות אביהם, שמלעיט את החוקרים בתשובות סתמיות ואינו מצווה על בניו להשיב תשובות לחוקרי המשטרה, אבל בצביעותו הוא מפטר את סגנית השר נעמי בלומנטל כיוון ששתקה בחקירת משטרה. בפרשת בראון-חברון הטענה היתה שחשוד בפלילים (אריה דרעי) מעורב במינוי היועץ המשפטי לממשלה. אצל משפחת שרון מדובר במעורבות של חשודים בפלילים בכל

מעורבות של חשודים בכל העניינים הקיימים של המדינה

עו"ד אמנון שומרון, עורך מקור ראשון לשעבר וכיום יועץ תקשורת.

* כל החומר עליו מתבסס מסמך זה תועד בכתב בות-תחקיר וידיעות רבות, ונשא מתוך אמצעי התקשורת הב"איים: העיתונים הארץ, ידיעות אחרונות, מעריב, הצפה, מקור ראשון, גלובס, בשבע, המשפחה, יתד נאמן, בקהילה. את רי האינטרנט: הארץ, ynet, מעריב, ערוץ 7. כל התיעוד הינו גלוי ונגיש לכל מתבונן.

חווה השקמים

ש רון אהב תמיד את החיים הטובים, ובדיוק בשביל זה, כנראה, יש חברים. שרון, שהשתחרר מהצבא כאלוף לאחר שלא מונה לרמטכ"ל, הנהנה מפנסיה מכובדת, אך לא כזו שניתן בעזרתה לקנות חווה חקלאית המשתרעת על פני אלפי דונמים (על פי הפרסומים: בין 3,500 ל-5,000 דונם). ב-1972, עם שחרורו מהצבא, נקנתה חווה השקמים בשני מיליון לירות. שני מיליונים אמריקנים העניקו לשרון את האמצעים לרכישת החווה: סם זאקס ומשולם ריקליס. ריקליס גם סייע במימון תביעת הדיבה של שרון כנגד השבועון "טיים". ההסבר של ריקליס לנדבנותו: "איי לייק אריק". ואריק? הוא כמוכן לא מחה או הדף את מתנות החינם. נהפוך הוא.

החווה נמצאת על הכביש בין שדרות לצומת בית-קמה. בחווה מגדלת משפחת שרון פרות, כבשים, ירקות ועצי הדר. על חלק מאדמות החווה שכן בעבר הכפר הערבי חוגיה. בין שרון לקיבוצי הסביבה התקיימו במשך שנים קשרים מיוחדים, עד למלחמת לבנון. הקשרים חודשו עם מינויו לראש ממשלה, מה שהביא לטענות של אנשי שדרות בדבר העדפתו של שרון את הקיבוצים על פני תושבי עיירות הפיתוח בדרום. 8 מיליון שקל הושקעו במימון חוות השקמים עם כניסת שרון לתפקיד ראש הממשלה. האבטחה חסרת התקדים סביב החווה רק הדגישה, לטענת התושבים, את הניכור בינו לבין תושבי העיירה.

"הענק וגנו" מכנים אותו שם.

עשרות עובדים זרים מועסקים בחוות שרון, רובם תאילנדים. הבנים גרים בחווה. בבית אחד מתגורר גלעד עם אביו ועם משפחתו. גלעד מנהל את עסקי החווה בסיוע חברות ניהול פרטיות.

בבית השני מתגורר עמרי.

בשנת 1994 התגלה כי בחווה מועסקים עובדים תאילנדים ללא אישורים ותוך עקיפת הנהלים. הפרשה המביכה הסתיימה לאחר שהיועץ המשפטי של משרד העבודה נאלץ להפסיק את בדיקתו, לאור היעלמות תיק העדויות.

על גבעת הכלניות הסמוכה לחווה קבורה לילי שרון מאז שנת 2000. קבורתה של לילי שרון בגבעת הכלניות נעשתה בניגוד לפקודת הבריאות, האוסרת קבורה במקום שאינו בית עלמין מורשה. בחודש מאי השנה פנה בעניין זה פעיל הימין הקיצוני, נעם פדרמן, אל היועץ המשפטי לממשלה מני מזוז. זה נמנע מלהגיב לפניית פדרמן עד כתיבת שורות

החווה נקנתה מכספי שני מיליונים אמריקנים

העניינים הקיומיים של המדינה, במינויים של כל אנשי המפתח בשלטון הציבורי ובשליטה על מיליארדי השקלים שבקופת המדינה. המינויים נעשים על פי מפתח הנאמנות. ראש השב"כ, ראש המוסד, המפכ"ל, הרמטכ"ל – בכל המשורות הגורליות הללו, ההדחות או המינויים נעשו כאקט של ענישה או כתגמול על נאמנות.

עמרי שרון, בחור צעיר שנכנס לכנסת בדרכי עורמה וכוחנות, נחשב לבעל השררה הגדול ביותר במפלגת השלטון ובמדינה, למרות שפעילותו הפרלמנטרית שואפת לאפס. עצם התמודדותו ובחירתו לתפקיד חבר בכנסת ישראל לוקות בפגמים ציבוריים ואתיים ומעידות על ניוון מוסרי. עמרי שרון מטיל חיתתו על כל סביבתו. התנהגותו זהה להתנהגות חסרת המעצורים של אביו. שניהם שונאים דעות אחרות משלהם, ועורפים כל ראש מבצבץ. שרון העניק לבנו כוח בלתי מוגבל ובלתי מרוסן. בדומה לשלטונות עריצים בהם האב מתענג על אכזריות בנו, שרון לא מונע מעמרי להיות מעורב בכל המינויים הכי בכירים והכי קריטיים למדינת ישראל. הוא שולט במוסדות הליכוד, בחברות הציבוריות, במועצות הדתיות.

שרון ובנו הצליחו להחדיר לחיים הציבוריים שלטון של פחד משתק. אבל יש גם כאלה שלא יכלו לשתוק.

במאי 2003, בעקבות דו"ח המבקר על מעורבות שרון בשינוי החלטת 755, אמר ח"כ אופיר פינס: "אילו שרון היה אזרח מהישוב, בתוך שלושה ימים היה מתגבש נגדו כתב-אישום".

ח"כ מיקי איתן, יו"ר ועדת חוקה חוק ומשפט אמר בחודש ינואר 2004: "המהלכים של שרון, בניו וראש לשכתו לשעבר אורי שני, הביאו את המדינה למצב בלתי נסבל... בליכוד עמרי שרון מנהל את כל העניינים בלי שיש לו כישורים או ניסיון מתאימים, אבל כולם שותקים כאילו זו גזירה משמיים".

בדצמבר 2004 אמר ח"כ יצחק לוי (שר הדתות דאז): "לעמרי שרון יש תפקיד אחד בחיים – לתמוך באבא שלו ולהשיג לו רוב. הוא אמר לי את זה בצורה מפורשת. מה שניתן הוא מסדר בדיקטטוריונים ומה שניתן בתחום המוניציפלי, ועכשיו הוא התלבש על המועצות הדתיות. על פיו יישק כל דבר. העוזרים של ראש הממשלה הם בעצם העוזרים שלי".

וליד עמרי יש עוזרים בכירים ויועצים מיוחדים, העושים במדינה ובכנסיה כבתוך שלהם. מעלים ומורידים, מרוממים ומשפילים, ובעיקר צוברים הון.

וישנו גם דוב ויסגלס, איש סודו של שרון ועורך-דינו, מנהל לשכתו ויועצו המיוחד, שעסקיו המפוקפקים מוסתרים מאחורי מסך ערפל. הוא האיש שהגה והוביל את תוכנית גירוש היהודים מגוש קטיף. זהו האיש ששעבד את צורכי הביטחון של מדינת ישראל לטובת צרכיו הכלכליים; זהו האסטרטג שיזם את גירוש האנשים מבתיהם על מנת לחלץ את שרון ובניו ממשפטים פליליים ומשיבה בכלא.

וליד ויסגלס, שורה ארוכה של בעלי הון ובעלי אינטרסים, ששרון מטפח אותם ומטופח על ידם. גם הם תמיד בצל, בל יראו ובל יזוהו.

הפרשה האחרונה, פרשת סיריל קרן, קרעה את המסכות מעל פניהן של חלק מדמויות המפתח בחייו העסקיים של שרון. המידע המצטבר בפרשה זו עושה רושם של בטון יצוק, של זיהוי ודאי. האם זה יעצור את שרון? ימים יגידו.

אלה, אולם בתשובה לשאלת כתבת הערוץ השני, סיוון רהב-מאיר, הוא הודה שאכן הדבר מנוגד לחוק, וכי במשרד המשפטים מטכסים עצה כיצד להכשיר את המעשה בדיעבד.

לאחר בחירות 1977 מונה שרון לשר החקלאות, ונאסר עליו – בשל החשש לניגוד אינטרסים – להמשיך ולהחזיק את החווה. ועדת קנת שהוקמה לצורך מציאת פתרון לבעיה קבעה ששרון לא יכול להמשיך ולשאת בתפקידו. אלא שב-1980 מינה שרון את מרדכי לוי לתפקיד מרכז העבודה בחווה.

כדי להימנע מהסתבכות משפטית החתים שרון את לוי על הסכם חכירה, אך למעשה הוא הותיר בידי עצמו את החזקה המשפטית על החווה. באופוזיציה טענו עדיין לניגוד עניינים, אולם מבקר המדינה, יצחק נבנצאל, דחה את הטענות בנימוק שלוי אינו קרוב משפחה של שרון. בהמשך העביר שרון לשני בניו את מניות השליטה בחווה, והחל משנת 1989 גלעד שרון רשום כמנהל היחיד של החברה המחזיקה בה.

לקראת סוף שנות ה-80 שימש שרון כשר המסחר והתעשייה, והתנגד להצעת האוצר לפתיחת שוק הבשר לייבוא למרות שבאותה עת גידל בחוותו עדר צאן מהגדולים במדינה.

כאמור, עבודות החווה מבוצעות על-ידי עשרות עובדים זרים. בחודש אוגוסט 2002, שבועות ספורים לפני שהממשלה הורתה על צמצום משמעותי בכניסת העובדים הזרים לארץ, מיהר שרון לקחת עוד 16 עובדים זרים תאילנדים לצורכי חוותו.

בימים אלה התגלה שגם בעניין החווה הענקית הזו משפחת שרון אינה יודעת שובע. צוות מודדים של מינהל מקרקעי ישראל בודק כיצד סופחו לחוות השקמים מאות דונמים ללא קבלת ההיתרים הנדרשים מרשויות המדינה. חוזה החכירה של החווה הסתיים כבר לפני 3 שנים, אך אנשי המנהל עיכבו את חידוש החוזה בגלל הגידול התמורה בשטח החווה.

פרשת אדמות כפר-מל"ל

שפחת שיינרמן (שרון) היא בעלת נכסים רבים בכפר-מל"ל, והיא מחזיקה עשרות דונמים בבעלותה. בעבר, כשנדרשו אנשי הכפר לוותר על חלק מאדמותיהם – אדמות שניתנו להם על-ידי המדינה – לטובת הקמת מושבים לעולים חדשים, המתנגד הקולני ביותר לכך היה שמואל שיינרמן, אבא של אריק. הודות לכך יש למשפחת שרון יותר אדמות מאשר לשאר משפחות הכפר.

אריק שרון עצמו הוא בעל זכויות בקרקעות בכפר-מל"ל. במינהל מקרקעי ישראל הוא רשום כבעל 4-5 דונמים. על פי ועדת אשר, שהוציאה הנחיות למניעת ניגוד עניינים, היה על שרון לדווח למבקר המדינה לפני שהוא מקבל החלטות הנוגעות לקרקעות אלו. אלא ששרון, במסגרת תפקידו כראש הממשלה – כמו בכל תפקידיו הציבוריים – לא ייחס משמעות יתרה להנחיות, תקנות או חוקים. (כבר במאי 1992, חודש לפני הבחירות בהן ניצחה מפלגת העבודה בראשות רבין, העביר שרון במחטף את החלטת מנהל 533 שמשמעותה כי במקרה של הפשרת קרקע לצורכי

בנייה, יכולה האגודה השיתופית – הקיבוץ או המושב – לקבל את הקרקע וליהנות מההפשרה).

מהי החלטת 755? ב-1996 קיבלה מועצת מינהל מקרקעי ישראל את החלטת המסדירה את סוגיית החכרת קרקעות חקלאיות על-ידי חקלאים לצורך הקמת בתי עסק מסחריים. נקבע כי לא ניתן להשכיר הנכסים לצורכי תעשייה ומסחר.

מה עשה שרון? הוא התערב לשנות את החלטת 755 של מינהל מקרקעי ישראל, למרות שההתערבות, כפי שניסח זאת מבקר המדינה: "טמנה בחובה פוטנציאל לטובת הנאה למשפחתו של ראש הממשלה".

כיצד זה קרה? עם התמנותו של שלום שמחון, בעצמו בעל קרקעות, לתפקיד שר החקלאות, הוא החל בניסיון לשינוי החוק על מנת לאפשר לחקלאים הכנסה נוספת. מינהל מקרקעי ישראל סירב לכך בנימוק שהדבר יביא להשתלטות בעלי עסקים על זכויותיהם של חקלאים קשישים. שרון, שקיבל הנחיות בעניין ממבקר המדינה, התחייב שלא לעסוק בנושא; אולם, מבקר המדינה מצא כי בחודש אוגוסט 2002 נפגש שר החקלאות שלום שמחון עם ראש הממשלה, ובפגישה עלתה סוגיית שינוי החלטת 755. שמחון, כאמור, רצה לשנות את החלטתו, וגיבש הצעה בהתאם. שרון התלהב. במהלך פגישתו עם שמחון התקשר שרון אל מנהל מינהל מקרקעי ישראל, יעקב אפרתי, וביקש ממנו לתמוך בהצעת השינוי. מבקר המדינה אליעזר גולדברג קבע בדו"ח השנתי שלו כי שרון היה במצב של ניגוד עניינים ונגיעה אישית. בקשתו היתה עשויה לשפר את זכויותיו ואת זכויות בני משפחתו על הקרקע בכפר-מל"ל.

בעבר שימש שרון כשר התשתיות וכיו"ר מועצת מינהל מקרקעי ישראל, וכבר בינואר 2002 הזהיר אותו מבקר המדינה שלא ייטול חלק בדיונים העוסקים בחקלאות בגלל נגיעתו האישית. המבקר הציע לו במקרה הצורך לבקש היתר מיוחד מוועדת ההיתרים במשרד המבקר, אלא ששרון לא פנה.

המבקר ציין כי למרות שהתריע בפני שרון מספר רב של פעמים על הבעייתיות במעורבותו של שרון בהסדרת החכרת הקרקעות בשל נחלת משפחתו בכפר-מל"ל, פעל שרון לשינוי החלטת המינהל. המבקר ציין כי שרון הצהיר פומבית שלא יוכל להשתתף בדיונים בשל ניגוד העניינים, אך בפועל הפעיל מאחורי הקלעים מכבש של לחצים על מינהל מקרקעי ישראל, כדי שזה יאמץ את דעתו.

בעניין זה מעניין לציין כי כבר ב-20.5.2003, טרם פרסום הדו"ח, פנה ח"כ יוסי שריד לשרון בשאלה לגבי המגרשים

כיצד סופחו לחוות השקמים מאות דונמים ללא קבלת ההיתרים הנדרשים מרשויות המדינה?

שבעולות, וזה השיב לקונית כי כבר לפני שנתיים נתן את תשובותיו בנושא למבקר המדינה. מה היו אותן תשובות הוא לא פירט, אך מדוי'ח המבקר ברור שאישור לפעולותיו הבלתי חוקיות הוא לא קיבל.

מעניין גם לציין שלאורך הקריירה שלו, שרון דאג תמיד לספח אליו את המינהל, כאילו היתה זו חברה פרטית שלו. כך כשהיה במשרד החקלאות, במשרד השיכון ובמשרד התשתיות, והוא רצה בו גם כראש ממשלה, אך התפטר והעבירו למקורבו אהוד אולמרט. במקרה של כפר-מלייל שרון כבר החזיק באחריות המיניסטריאלית על המינהל, לאחר פיטורי שר התשתיות אביגדור ליברמן.

ומה הסברו של שרון? הוא בתמימותו סבר כי היענות לבקשה אינה בגדר פעולה אסורה.

פרשת מלמוד

מפחת מלמוד היא מהמשפחות החזקות והוותיקות בישוב כפר-מלייל. ארבעה אחים, חמולה של יותר מארבעים איש. האח מנשה הוא חבר באגודה השיתופית. בהיסטוריה המסוכסכת של משפחת שיינרמן (שרון) עם תושבי הכפר, בני משפחת מלמוד היו בצד של הטובים. הם חולשים על חמש נחלות ועל שטחים חקלאיים באזור.

במסגרת העבודות לסלילת כביש חוצה ישראל, הופקע ממשפחת מלמוד שטח לצורך סלילת כביש גישה והצבת פסי רכבת. זה לא קרה במפתיע. מעל 40 שנה דיברו על הצורך בהפקעת השטח לטובת ענייני התעבורה, אבל בשלב ההוא הוחלט שאין ברירה וחייבים.

10 שנים ניהלו בני משפחת מלמוד מאבקים מול מע"צ. ערעורים לוועדות ופניות להליכים משפטיים לא עזרו. מה עושים? פונים לאריק שרון. שכן, חבר ילדות, מפקדם בקרבות לטרון שעכשיו הפך גם לראש ממשלה. קוימו פגישות בחווה, במשרד ראש הממשלה. לראש הממשלה היה כל הפנאי שבעולם לטפל בצרכיהם של חבריו.

אז מה עושה אריק? באוגוסט 2003 נחשף כי שרון התקשר למנכ"ל משרד התחבורה, סלמן בן-ציון, וסידר את העניינים.

איך מסדרים את העניינים? בתחילה הציעה מע"צ פיצוי כספי בסכום של 610 אלף דולר; בעקבות התערבות שרון עלה הסכום ל-700 אלף דולר.

פרשת האי היווני

פרשת האי היווני ניתן לראות את מכלול דפוסי ההתנהגות של משפחת שרון: הרבה כסף, שימוש בכוח השררה, חיפוי הבנים על האב ולהיפך, ולסיום – שמירה על זכות השתיקה.

אז מה היה לנו שם? דודי אפל הוא עסקן ליכוד שהפך למולטי-מיליונר. הוא אינו חבר מרכז, אבל טובי הליכודניקים – בכלל זה ח"כים ושרים – מצייתים לפקודותיו. המשטרה חושדת כי לאורך השנים הוא ניצל את הונו וקשריו כדי לצבור השפעה במסדרונות השלטון. במקרה הנוכחי אפל רצה לקנות אי ביוון, סמוך לאתונה,

ולהקים עליו קומפלקס תיירותי ענק. כשהמו"מ לרכישת האי היווני עלה על שרטון, יזם אפל ביקור של משלחת יוונית בארץ. שרון, אז שר החוץ, הוזמן ובא לארוחת הערב לכבודו של תת שר החוץ היווני בביתו של... דודי אפל, בנוכחות בנו גלעד.

כשתת שר החוץ מת בתאונת מטוס, ניסה אפל אפיק חדש. ביולי 1999, בחסות ראש עיריית ירושלים דאז אהוד אולמרט, הוזמן ראש עיריית אתונה לירושלים. גם כאן היתה ארוחת ערב שאליה הוזמן שר החוץ אריאל שרון.

מה קיבלו אולמרט ושרון בתמורה לסיועם בקידום מהלכי אפל? לגבי אולמרט נטען שבתמורה תמך בו אפל בלוגיסטיקה ובפעילים במהלך פריימריס '99. גם לגבי שרון ההטבה הגלויה יחסית היתה בסיוע בפריימריס של הליכוד, אבל כאן היתה הטבה נוספת, מדהימה בהיקפה: העסקת גלעד שרון כיועץ שיווק בחווה של מיליוני דולרים.

מה היה השכר? 20 אלף דולר לחודש + מע"מ, תמורת עבודות ייעוץ. בנוסף ישולמו לחווה (כך מוגדר גלעד בחווה) מיליון וחצי דולר עם קבלת ההיתר הראשון, ועוד מיליון וחצי עם תחילת הפעלת הפרויקט הראשון. בסך הכל: 3 מיליון דולר!

התגלה גם כי החווה בו סוכמו פרטים אלה היה רטרואקטיבי, וממנו עולה כי כבר שולם לגלעד עד ליום 20.2.2000 סך של 100 אלף דולר, ועוד צפויים לזרום לחשבונו 100 אלף דולר ובנוסף עוד 200 אלף דולר עד 1.3.2001. כלומר, עוד 400 אלף דולר. במאוס 2001, החודש בו הושבע שרון כראש הממשלה, העביר אפל לגלעד שרון כ-1.15 מיליון שקלים.

מה היה ניסיונו של גלעד? גלעד באותם ימים היה צעיר בן 30, בעל תואר שני בחקלאות וחסר ניסיון בתחומו. דודי אפל טען שגלעד דווקא מאוד סייע לו, והשכר הדמויני שהוא שילם לו לא היה שוחד אלא תשלום סביר ביחס לעבודתו האיכותית. אלא שבקלטות בהן הוקלט גלעד הוא סיפר שכל מה שהוא עושה מסתכם בהכנת חומר מהאינטרנט על ארגוני תיירות, פרופילים של תיירים והרגלי צריכה שלהם. גלעד נשמע מלגלג על כך שאינו עושה הרבה, ושהוא נשכר לעבודה על-ידי אפל לצורכי קישוט. אבא שרון עודכן בעניין העסקת הבן.

ומה אומר על כך האב הגאה אריאל שרון? הוא טען שלהעסקת בנו לא היה שום קשר, אבל שום קשר, לאירוח של תת שר החוץ היווני – ממש בסמוך לחתימת החווה – ולעזרה שהעניק לאפל בפרשת גינתון (על כך בהמשך).

גם העובדה שבחווה נכתב כי ההסכם הוא בין אפל לבין חוות השקמים לא נוגעת אליו, כי הרי הוא אינו קשור לעסקי בניו, והוא אינו הבעלים של חוות השקמים. כאשר המשטרה נכנסת לתמונה מתעטפים בני משפחת שרון בשתיקה. לא נערך חיפוש בביתו של גלעד שרון, שכן הוא גר עם אביו, הנהנה מחסינות. האב, כמובן, לא מתנדב לאפשר לחוקרים לחפש. הוא כנראה יודע מה יש לילד להסתיר. כאשר גלעד נדרש להציג מסמכים הוא מסרב, וכאשר בית המשפט כופה עליו להגיש מסמכים הוא מתעתע בחוקרים ומגיש להם גיבוב של ניירות.

רק ב-20.4.2004, לאחר 3 שנים של חקירה ממושכת מול נחקר שמשמש בכל תחבולות ההתחמקות, חושפת המשטרה כי ברשותו של גלעד קלטות בהן הקליט את אפל, שאותן לא העביר למשטרה. כשגלעד הבין שהמשטרה

אפל זימן עצמו לפגישה עם שרון, וביקש לאפשר לו לבנות אלפי יחידות דיור על הקרקעות החקלאיות

מהמינהל. כשהעניין נחשף בתקשורת אמר שרון כי הדברים נאמרו בהומור, וכנראה הנוכחים לא הבינו אותם. במינהל לא נכנעו ומשכו זמן, עד שבחודש אוקטובר 1998 מונה שרון לשר החוץ, ותוכניותיו של אפל נתקעו. ב-1999 הוקמה ממשלת ברק, ותוכניות אפל עדיין היו תקועות.

ואז עלה שרון לשלטון.

בחודש מרץ 2001 נבחר שרון לראשות הממשלה. שרון משום מה מגלה רגישות גבוהה לעתידה של העיר לוד, והוא מחליט להעביר לידיו את האחריות על העיר. בחודש יולי 2002 מעביר שרון בממשלה את התוכנית להפשרת הקרקעות ולבניית אלפי יחידות בנייה בשטח של אפל. שרון מעלים מהיועץ המשפטי לממשלה את ניגוד העניינים שיש בעצם מעורבותו לטובת דודי אפל, מתומכיו הכספיים ומי שמעסיק בשכר של מאות אלפי שקלים את בנו גלעד. שרון גם מגיע לשטח כדי לפקח מקרוב, והוא מאיץ באנשי המקצוע לאמץ את תוכניות הבנייה שהוגשו להם ממשד השיכון. אנשי שרון מפעילים לחץ אינטנסיבי על נציגים בוועדות התכנון, שהיו המומים מהלהט הבלתי מוסבר של שרון. היתה בכך הפרה בוטה של הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, לפיה על נציגי משרדי הממשלה בוועדות התכנון לשקול באופן עצמאי את הצבעתם ולא להצביע על פי הוראת השר או ראש הממשלה.

אנשי הוועדה המחוזית במשרד הפנים לא אישרו את התוכניות, והביעו דעתם כי אין צורך בבנייה נוספת. אלא שהלחץ מצד שרון לא פסק. ראש עיריית רמלה ואנשי החברה להגנת הטבע התלוננו על התנהגות החריגה של שרון, והעניין הגיע ליועץ המשפטי לממשלה, אשר החל לפקח על המתרחש.

בינואר 2003 דחתה ועדת התכנון את התוכנית הממשלתית להרחבת העיר לוד אל השטחים החקלאיים השייכים למושבנים ממזרח לה.

ומה ההסבר של שרון? כרגיל. אין קשר בין הצעדים

סוגרת עליו ובית-המשפט הבין עם מי יש לו עסק, הוא שחרר את הטיעון המדהים כי השמיד את הקלטות והשליכן לפח האשפה בחוות השקמים.

גם זעמה של השופטת לא מנע את הפארסה הזו. אם הקלטות אכן היו ללא ערך ראייתי או כלכלי כפי שטוען גלעד, שאלה השופטת, מה מנע בעדו מלומר זאת מיד. למה לא אמר זאת בחקירה במשטרה. על שאלת השופטת מתי בדיוק נזרקו הקלטות לאשפה השיב גלעד כי אינו מצליח לזכור.

ואריק? הוא לא יודע, לא שומע, לא רואה.

בתאריך 30.10.2003 נחקר אריאל שרון במשך 7 שעות בסוגיה. תשובותיו היו צפופות: אלה עסקי בני המוכשר גלעד. החוקרים השמיעו לו קלטות בהן ביקש מאפל עזרה. "יש לי בעיה, אני זקוק לך בארגון כנסים", שמע שרון את קולו ממכשירי המשטרה. נכון, הודה שרון, אפל סייע לי בבחירות. אבל אין לזה שום קשר לכלום.

ביוני 2004, לאחר שכבר הוכנה טיוטת כתב-אישום נגד שרון ובנו על-ידי פרקליטת המדינה עדנה ארבל, סגר היועץ המשפטי החדש מני מזוז את תיק שרון. מבחינתו גלעד קיבל שכר ראוי, ואבא לא היה מודע לכך שיש כאן כוונת שוחד מצד אפל.

פרשת אדמות גינתון

פרשת אדמות גינתון, הסמוכות לעיר לוד, היא חוליה נוספת ביחסי שרון-אפל. מדובר בקרקע חקלאית ענקית שנרכשה על-ידי אפל, אשר קיווה שעם עזרה קטנה מחברים, תהפוך לקרקע לבנייה ושווייה יקפוץ במאות אחוזים. במילים פשוטות: דרך קלה לגריפת רווח של מאות מיליוני שקלים. ומי בא לעזרה? אריק.

שרון, שכזכור השתדל באופן יוצא דופן לסייע למיזם הדמיוני של אפל באי היווני, גילה במקביל גם מוטיבציה בלתי מוסברת למען סיפוח אדמות גינתון לעיר לוד. סיפוח זה היה מאפשר את שינוי ייעודן של הקרקעות החקלאיות למטרות נדל"ן, ובכך מביא להתעשרותו של אפל.

הסיפור: אפל רכש בשנת 1997 1,400 דונם של שטחים חקלאיים במושב גינתון, ועוד מאות דונמים ממושבים נוספים בסביבה, בעסקה ששווייה 24 מיליון דולר. המהלך הזה היה מפתיע, שכן היה ידוע לכל על התנגדויות גורמי התכנון במדינה לבנייה במקום. החקלאים קיבלו את הכסף, וצחקו כל הדרך אל הבנק. אלא שאפל ידע כנראה מה הוא עושה. זמן קצר אחרי רכישת שטחי מושב גינתון, פנה אפל לחברו הקרוב, שר הפנים אלי סויסה, וביקש לספח את הקרקעות לעיר לוד. התוכנית כללה סיפוח של 18 אלף דונם (!) לתחומי העיר. סויסה קיבל את הבקשה.

השלב הבא היה אצל שר התשתיות אריאל שרון. אפל זימן עצמו לפגישה עם שרון וביקש לאפשר לו לבנות אלפי יחידות דיור על הקרקעות החקלאיות. בפגישה נכחו ראשי מינהל מקרקעי ישראל. שרון הורה להם בו במקום לסייע למימוש בקשותיו של אפל. כאשר ראש המינהל ברטי ברודו ועוזרו ניסו להסביר לשרון את התנגדותם לתוכנית, הם ספגו ממנו נזיפות. בשלב מסוים אף דפק שרון על השולחן, כהרגלו, ודרש מציאת פתרונות מהירים. הוא איים כי מי שלא ידאג להסדרת העניין עד חודש ינואר – יסולק

השקמים. זו אחת משתי החוות היחידות בארץ בהן מגדלים ארנבות למאכל. חברת 'טיב טעם' תרמה בשנת 2002 105 אלף שקלים למסע הפריימריס של שרון מול נתניהו; על פי אומדן, סכום זה הינו כ-20% מכלל התרומות החוקיות שקיבל שרון באותן בחירות. הנימוק של חברת 'טיב טעם' להעסקתו של שרון הוא כי מדובר במומחה בתחומו.

עמרי

בימים אלו יצא לאור הספר "בומרנג" מאת העיתונאים עופר שלח ורביב דרוקר. בספרם הם מציינים כי שרון ניסה לשתול במטכ"ל אלוף שימש כשיטיקרי שלו וידליף לו את מה שנאמר בדיוני צמרת צה"ל.

שרון, איש חסר מעצורים ונטול בושה, רוצה לשלוט באופן מוחלט בסביבתו. הוא חייב שכל הסובבים אותו יהיו נאמנים וציייתנים. זה מה שהניע אותו לפעול לבחירתו של בנו עמרי לכנסת.

אחרי שנבחר לכנסת, זכה עמרי בגיבוי מלא מצד אביו. סגנון השלטון של שרון דומה לשלטון העריצים במדינות טוטליטריות. כשיש צורך בהעברת מסרים לערפאת, נשלח הבן, כי רק עליו סומך ראש הממשלה. הבחור הצעיר, שאינו עושה מאומה כפרלמנטר, הפך בזמן קצרצור לאיש החזק ביותר במדינת ישראל, החולש על המיניונים בצמרת הביטחונית, הכלכלית והציבורית. כולם רועדים מידו, הקשה והרעה, וממלאים את רצונו בציייתנות עיוורת, שמא יבולע להם.

בבחירות למרכז הליכוד התמודד עמרי שרון במחוז הדרום. על פי החשד פוזרו טפסים מזויפים, אשר נועדו להטות את ההצבעה לטובת עמרי שרון בדרך זו: בטפסים הנכונים שמו של עמרי שרון היה ליד המספר 121, וכאשר המחשב המרכזי בדק את ההצבעה הוא זיהה את מספר 121 כבחירה לטובת עמרי שרון. אלא שבמקביל פוזרו טפסים מזויפים בהן מול המספר 121 הופיע שם של מתמודד מהקבוצה היריבה לשרון, וכאשר תומכיו של אותו מתמודד סימנו 121, מתוך הנחה שהם מסמנים את שמו של המתמודד האחר, הרי שהמחשב, שידוע רק מספרים, העניק את ההצבעה לעמרי.

עמרי שרון הצטיין תמיד בתכסיסנות פוליטית. כשאביו עמד להתמודד מול נתניהו על ראשות הליכוד, הוא פקד למפלגה אלפי בני קיבוצים ומושבים, משפחות פשע ערביות ואנשי צד"ל, כולם אנשים שאינם קשורים לליכוד. בכלל, ידידו הקרוב של עמרי הוא העבריין לשעבר שלומי עוז. עמרי דואג היטב לענייני העסקים של עוז, וכשהיה צורך הוא התערב על מנת שעוז יזכה במכרז של מאות מיליוני שקלים שערכה רשות הדואר.

עמרי שולט במצודת זאב, והוא אחראי למניעת הצטרפותם של מתפקדים חדשים שהוא חושש שאינם עשויים להיות מתומכי אביו.

הוא שולט כיום במועצות הדתיות. הוא הפך אותן למעוזי מינויים עבור אנשי הליכוד. יותר ממחצית חברי המועצות הדתיות הם מינויים של עמרי שרון, ועוד עשרות ממונים על המועצות הדתיות. הרב יצחק לוי, ששימש כסגן שר הדתות במשרד ראש הממשלה, גילה שעמרי עושה ככל העולה על רוחו. כשעמרי לא הצליח למנות רב שכונה

גלעד ועמרי שרון

בהם נקט לבין התמיכה הפוליטית והכספית שנתן אפל למשפחת שרון. הוא כמובן עשה זאת ממניעים מקצועיים ומאחר שהתחום קרוב לליבו, ולא על מנת לסייע לאפל. בתום חקירת המשטרה את בני משפחת שרון החליטה הפרקליטות להגיש כתב אישום בפרשה. היועץ המשפטי החדש, מני מזוז, החליט שלא. מבחינתו אין כאן הוכחה לכוונה פלילית.

עסקי הבנים

עמרי וגלעד שרון הפכו לשותפים בחברת הבנייה 'ש.פ. הנגב' יחד עם ראשי חברת הבנייה הגדולה 'פרץ בוני הנגב'. במהלך חקירת פרשת האי היווני חשפו חוקרי המשטרה מסמכים של עסקת נדל"ן תמוחה, שגם בה מרוויחה משפחת שרון יותר ממיליון שקל מבלי לנקוף אצבע.

וזה סיפור העסקה:

ב-1999 קנתה 'הכשרת היישוב' אופציה לתקופה של 42 חודשים לרכישת חברת 'ש.פ. הנגב'. באוקטובר 2002 הגיש אריק שרון לבית משפט השלום בתל-אביב, שבו עמד להיגזר דינו של יעקב נמרודי יו"ר הכשרת היישוב, מכתב מליץ יושר על נמרודי. חודש לאחר מכן, בנובמבר 2002, ויתרה 'הכשרת היישוב' על מימוש האופציה. משמעות הוויתור: 1.3 מיליון שקל נשארו בחברה שגלעד ועמרי שרון הם מבעליה. לפתע פתאום ויתרה 'הכשרת היישוב' על הכסף. המשטרה עדיין חוקרת, האם אי מימוש האופציה נבע משיקול כלכלי או מרצון להעניק מתנה. גם קרבת המועדים בין המכתב לבית המשפט לבין הוויתור על האופציה, עוררה את חשד המשטרה.

בחודש דצמבר 2004 הוזמן גלעד שרון לחקירת משטרה בעניין. גם הפעם, כמו ביתר חקירותיו הפליליות, הוא שתק. גלעד ועמרי שותפים ב-50% בחברת ייבוא כבשים גדולה בכפר הערבי דיר אל-אסד. שותפם הוא מוחמד דבח, מראשי ממותל דבח, השולטת בכפר והמזוהה עם הליכוד. שם החברה ע.מ.ג. (ראשי תיבות עמרי, מחמוד, גלעד).

גלעד גם שותף בחווה לגידול ומכירה של ארנבות יחד עם חברת 'טיב טעם'. 'טיב טעם' היא רשת המזון הלא-כשר הגדולה ביותר בישראל, והיא מתמחה במכירת מוצרים טרפים כגון בשר חזיר, פירות-ים וארנבות. חוות גידול הארנבות ממוקמת בנגב המערבי, לא רחוק מחוות

בבאר-שבע, לאחר שחברי המועצה הדתית המקומית לא הסכימו למינוי, הוא החליט לפזר את המועצה ולהרכיב במקומה מועצה חדשה. ביום שישי בצהריים הגיעו שליחים לבתייהם של חברי המועצה והגישו להם הזמנה לשיבה שתיערך ביום ראשון. בישיבה נבחרו 9 חברים חדשים, רובם חברי ליכוד.

עלות שכרם של הממונים על המועצות הדתיות היא יותר מ-25 אלף שקלים בחודש. עמרי מינה מכל הבא ליד. כל תפקיד שהתפנה אויש באיש ליכוד. לעיתים גם פורקו מועצות דתיות רק לצורך הקמתן מחדש ושיבוץ אנשי ליכוד בהן. כך דואג עמרי לרפד את אביו בחברי מרכז נאמנים ומוקירי תודה.

גם נמל אשדוד, אזור הבחירה של עמרי, גדוש בנאמניו. עמרי דואג להטבות כספיות מפליגות לעובדי הנמל ולמילוי צורכיהם של ראשי הוועדים בנמל, ואלה גומלים לו בתמיכה עיוורת בכל צרכיו וצרכי אביו.

שרון ובנו עשו מאמצים גדולים כדי שימונה המטרופוליט אירינאוס לתפקיד הפטריארך היווני אורתודוכסי. בתחילה יזמו משאל טלפוני חפז, שבוטל על-ידי כלל השרים, ומאוחר יותר ניסו שנית לקיים משאל טלפוני, שהסתיים גם הוא בכישלון.

מניעיו של שרון לניסיונות החוזרים למנות את אירינאוס, למרות חוות הדעת השליליות של השב"כ ולמרות שקיימות נגדו חקירות פליליות ביוון, לא ברורים. אך ידוע, כי לרשות הכנסייה היוונית קרקעות בישראל ששוויין נאמד במאות מיליוני דולרים, ולא מעט בעלי הון מגלים עניין במתרחש בתוככי הכנסייה, ביניהם נאמניו של עמרי במרכז הליכוד.

עמרי שרון מינה את שמעון כצנלסון לתפקיד יו"ר מפעל הפיס. מדובר בגוף כלכלי, מהחזיקים במדינה, המאפשר לעומד בראשו להזרים תקציבי ענק לרשויות המקומיות ולפרויקטים מגוונים. ניסיונו של כצנלסון מתמצה בהיותו חבר מועצת עיריית אשדוד. המינוי נעשה לאחר שכצנלסון היה לאחד מתומכיה הבולטים של משפחת שרון, וסייע לה בכל צרכיה הפוליטיים באזור הדרום. לאריק, לדוגמה, הוא דאג להקים מטה עולים, ולעמרי סייע בבחירתו לכנסת. עמרי, שחשש להתמודד באזור מגוריו, בסניף הליכוד בשדרות, התמודד באשדוד.

אגב, מזכירתו של כצנלסון היא מזכירתו לשעבר של עמרי שרון. לכולם דואג הבן.

פרשת חברות הקש

ה החל בדו"ח מבקר המדינה והמשיך בחקירת משטרה לגילוי מקורות המימון של מסע הבחירות של שרון לראשות הלכוד ב-1999. כשנשאל שרון על-ידי החוקרים ב-22.4.2002 על המקורות הכספיים של חברות הקש 'אננקס מחקרים' והמכון לשלום וביטחון, הוא השיב: "המקורות הכספיים שלהן? לא עסקתי אף פעם בנושאים הכספיים האלה. אני חושב שיש אדם אחד שאולי יודע, וזה עמרי". כשהחוקרים טענו בפניו כי עמרי בוחר לשמור על זכות השתיקה, השיב שרון: "תראו, עמרי הוא ילד גדול. הוא צריך להחליט לבד".

באמצעות חברות הקש שולמו כספים לבעלי מקצועות שונים, כגון בעל חברת האבטחה דוד ספקטור ואשת יחסי

הציבור רחלי גולדבלט. לכולם ברור היה כי מדובר בחברות קש שהוקמו על-ידי משפחת שרון לטובת אריאל שרון.

החוקר הפרטי דוד ספקטור עבד בשירותו של שרון. במשרדיו שבאור-יהודה התנהלו חלק גדול מהישיבות החשאיות עם בניו ויועציו של שרון. ספקטור הקליט הכל. בריאיון לניסים משעל הוא טען ששרון עצמו גם היה מעורב בהעברות כספים לא כשרות לצורכי הפריימריס שלו, בניגוד לניסיון של שרון להציג את עצמו כמנותק ממעשי בניו. בקלטות מחודש ספטמבר 2000 נשמע שרון כשהוא מבקש לקבל עוד פעם את הנייר של אירופה ושל ארה"ב, ומגלה בקיאות במסמכי העברות הכספים למטה הבחירות שלו.

עמרי היה הדמות המרכזית שהפעילה את חברות הקש. הוא שמר על זכות השתיקה הן בחקירת מבקר המדינה והן בחקירת המשטרה, והסביר כי אינו מעוניין להפליל את עצמו או אנשים אחרים. גם אחיו גלעד מעורב בעניין. גלעד, שנחקר גם הוא בעניין חברות הקש, שמר על זכות השתיקה.

ראש לשכתו של שרון, דוב ויסגלס, אמר בחקירה כי רשם את 'אננקס מחקרים' והיה שותף למינויו של מנהל החברה גבי מנור, אך בכך הסתיים חלקו והוא לא נשאר בקשר עם החברה ולא עקב אחר פעילותה.

שניים נוספים המעורבים בפרשה הם איש העסקים אריה נגור, וקונסול ישראל לשעבר בלוס-אנג'לס, יורם אורן. אורן נדרש לחקירה בישראל בפרשת חברות הקש עקב היותו גייס הכספים של שרון בארה"ב, אך הוא נמנע מלהגיע ארצה. בחודש מאי השנה, בעת ביקורו של שרון בארה"ב, התקיימה לכבודו ארוחת-ערב מפוארת. יורם אורן היה האיש שדאג להזמנת האורחים. שרון בתגובה אמר שלא הבחין בו.

בינתיים הוחלט על הגשת כתבי-אישום נגד עמרי שרון ונגד מנכ"ל 'אננקס מחקרים', גבי מנור. לגבי גלעד שרון, אריה נגור ויורם אורן יוחלט לאחר סיום פעולות החקירה.

תרומות האחים עופר

לפרשת חברות הקש נספחת פרשייה נוספת: תרומות משפחת עופר. במהלך המרוץ לראשות הליכוד קיבל שרון גם תרומות בסך עשרות אלפי שקלים ממשפחת עופר, אחת המשפחות העשירות בישראל, המחזיקה בכ-25% ממניות בתי הזיקוק בישראל. שנתיים וחצי לאחר מכן, בשנת 2002, החליטה הממשלה לפצל את המונופול על בתי הזיקוק, אולם שרון החליט להפוך את החלטת הממשלה. שרון לא פסל את עצמו מלדון בבקשות של תורמיו, ולא דיווח על ניגוד האינטרסים שיש לו בעניין משפחת עופר.

פרשת סיריל קרן

פרשת סיריל קרן כרוכה למעשה שתי פרשיות: האחת עוסקת בתרומות האסורות, בגובה של מיליוני שקלים, שקיבל שרון לצורכי הקמפיין שניהל ב-1999 בליכוד (חברות הקש). הפרשייה השנייה היא תוצאה של הראשונה: לאחר שמבקר המדינה גילה את התרומות האסורות, הוא הטיל על שרון להשיב את הכסף. המסתורין האופף את שתי הפרשיות נוגע לשאלות:

סיריל קרן וגלעד שרון

לחתום על הצהרה שמבהירה את מקור הכסף ששימש לפרעון ההלוואה, אך גלעד ניסה להתחמק מלחתום על כך שסיריל קרן העביר לו את הכסף. הוא חתם רק כאשר המשטרה פתחה בחקירת הבנקים בת"א ובשדרות, כארבעה חודשים לאחר שפרע את החוב.

אגב, 8 ימים לפני קבלת ההלוואה מבנק דיסקונט, ב-22.4.2002, נחקר שרון בביתו בפרשת חברות הקש, ובין היתר נשאל האם השיב לאננקס מחקרים את הסכום בו נקב מבקר המדינה. בתשובתו שיקר שרון לחוקרים, ואמר כי הכסף הושב הודות להלוואה מבנק לאומי שתמורתה מישכן את החווה. בשלב זה כבר ידע שרון שלא ניתן למשכן את החווה. את המידע אודות הכסף שקיבל מסיריל קרן, דאג להסתיר.

שרון גם העמיד פני תם ביחס למקורות הכספיים של חברת הקש 'אננקס מחקרים'. "לא עסקתי מעולם בנושאים הכספיים", חזר ואמר. הוא הפנה את החוקרים לעמרי, וכשאלה השיבו לו כי עמרי שומר על זכות השתיקה, אמר שרון שעמרי ילד גדול והוא צריך להחליט לבד.

בשלב מסוים כינה שרון את החקירה: "עלילה בזויה שמטרתה לתפוס את השלטון בשקרי".

כיצד, אם כן, הצליח גלעד שרון לפרוע את הלוואת המיליונים לבנק? לאחר חשיפת הפרשה בעיתון 'הארץ' נשאל אריאל שרון כיצד החזיר בנו סכום כל כך גדול בזמן כל כך קצר. שרון השיב: "בני הוא כלכלן מוכשר, ועל כך אני גאה בו. אין לנו מה להסתיר".

במשטרה לא חשבו כך. הבדיקה גילתה כי לא מדובר בכשרון פנומנלי של גלעד הצעיר, אלא שוב בהעברה מסתורית של מאות אלפי דולרים מאנשי עסקים מחוי"ל, בעלי אינטרס בישראל, דרך בנק אוסטרי – בדיוק אותו בנק ממנו הועברו הכספים של סיריל קרן לצורך הבטוחה. ישראל ביקשה מאוסטריה לאפשר לה לבצע בדיקה לגבי זהות בעלי החשבון שממנו הועברו מאות אלפי הדולרים, על מנת להבין כיצד הצליח גלעד שרון להחזיר לסיריל קרן את מיליון וחצי הדולרים, ובמקביל לפרוע את ההלוואה לבנק דיסקונט, וכל זאת מיד לאחר שנודע לו שהחוקרים עלו על עקבות העברת הכסף של קרן. אלא שהמערכת השלטונית והמשפטית באוסטריה סירבה לאפשר את חיקור הדין, וגם גלעד סירב לסייע ולהסביר למי שיך החשבון או להעביר את המסמכים שברשותו.

לאחר שנחשפו דברי השקר של שרון לגבי בנו המוכשר, החליטה משפחת שרון לשתוק. גלעד סירב לספר לחוקרי מי הם אנשי העסקים האלמונים העומדים מאחורי העברת הכסף, אותם אנשים העומדים כנראה גם מאחורי ההלוואה שהועברה על-ידי סיריל קרן. המשטרה חושדת ששני אנשי עסקים עומדים מאחורי הזרמת הכספים: אריה גנגר ומרטין שלאף.

גנגר הוא מוותיקי מקורבי שרון, והוא כנראה גם היה מעורב בגיוס התרומות לשרון ב-1999 באמצעות חברת הקש 'אננקס מחקרים'. כיום משמש גנגר בין השאר כאיש קשר של שרון מול הפקידות הבכירה בווישינגטון. גנגר נחקר בפרשה זו, וגם הוא, כגלעד שרון, שמר על זכות השתיקה. שלאף הוא מיליארדר אוסטרי, מבעליו של 'קזינו אוואזיס' ביריחו.

חשוב לציין: לגנגר ולשלאף אינטרסים מובהקים בישראל, וקיים חשש לעסקת שוחד בינם לבין שרון. לפי

מיהם הגורמים שמימנו את הקמפיין, ומי אלה ששילמו את הכסף שהוחזר על פי הוראת מבקר המדינה. גם כאן מתגלים סכומי עתק של מיליוני דולרים עלומים שעושים דרכם לחשבון הבנק של גלעד שרון.

באוקטובר 2001 פורסם דו"ח מבקר המדינה. "נדמהתי מהממצאים", היתמם שרון מיד לאחר פרסום הדו"ח. מבקר המדינה, השופט בדימוס אליעזר גולדברג, דרש מאריאל שרון להחזיר 4.7 מיליון שקל מתוך 5.9 המיליונים שקיבל מחברת 'אננקס מחקרים' לטובת קמפיין הבחירות שלו לראשות הליכוד.

אלא שהמבקר לא ידע שחברת 'אננקס מחקרים' היתה בעצם חברת קש.

כאן החל מסלול מפותל של העברות כספים בלתי ברורות. המשטרה נדמה לגלות שהכסף יוצא וחוזר מאותו בנק, ושבעלי הון עשו תנועות בנקאיות סביב העולם על מנת לטשטש את עקבותיהם. בעלי האינטרסים העניקו לשרון חופת זהב לצורכי ענייניו הפוליטיים. פרשה זו, המוכרת כפרשת סיריל קרן, עדיין לא הגיעה לסיומה, והמשטרה והפרקליטות עדיין לא הכריעו בשאלת הגשת כתב האישום. הסיפור נחשף בשלבים. בתחילה הן, גלעד שרון, רצה להציג בפני המבקר הוכחה להחזר הכסף לחברת 'אננקס מחקרים', ולצורך זה ביקש לקבל מבנק לאומי בשדרות הלוואה של 4.2 מיליון שקל להחזר הכסף. כבטוחה להחזר ההלוואה הוא הציע למשכן את חוות השקמים. ההלוואה התקבלה, ולמחרת העביר גלעד את הכסף לפקודת 'אננקס מחקרים'. אלא שאז התברר כי אין אפשרות למשכן את החווה, כיוון שמדובר בשטח מוכר ששייך למינהל מקרקעי ישראל.

מה עושים כדי להחזיר את ההלוואה לבנק לאומי בשדרות? גלעד ועמרי החליטו לקחת הלוואה נוספת, הפעם מבנק דיסקונט בתל-אביב.

איזו בטוחה נותנים הפעם? פה לכאורה, ורק לכאורה, נכנס לתמונה איש העסקים סיריל קרן, תושב דרום-אפריקה. בהעברה בנקאית מפותלת ותמוהה הוא העביר מבנק באוסטריה, דרך ניו-יורק, מיליון וחצי דולר לחשבונם של האחים בבנק דיסקונט בתל-אביב.

בסביבות חודש נובמבר 2002 נודע לגלעד שרון שהמשטרה גילתה את העברת הכסף המסתורית. גלעד מיהר וביקש להחזיר את הכסף לסיריל קרן, וגם לפרוע את ההלוואה לבנק דיסקונט. בהתאם לחוק היה גלעד צריך

החוק בישראל, אם איש ציבור אינו נותן הסבר מספק לכסף שהגיע לחשבון או לחשבון בני משפחתו – הוא עלול להיחשב כמקבל שוחד. חובת ההוכחה חלה עליו, ודאי כשמדובר בכספים של בעלי אינטרסים וכשאישי הציבור הוא בעל עמדת כוח והשפעה. גם כספים לצורכי בטוחה כלולים בהגדרת קבלת כספים וטובות הנאה.

סיריל קרן, שנחקר על כך בחיקור דין שבוצע בדרום-אפריקה, לא שמר על זכות השתיקה, אך בעדותו התגלו סתירות בנוגע לקשריו עם משפחת שרון. בתחילה אמר שהעברת הכסף נעשתה על בסיס עסקי, ובהזדמנות אחרת אמר שעשה זאת על מנת לסייע לשרון.

אלא שבמהלך החקירות נחשפו עוד פרטים מדהימים. המשטרה גילתה שגלעד שרון וסיריל קרן פתחו למעשה חברת קש בשם 'צ'רינגטון לימיטד' באיים הקריביים, ולחברה זו יש חשבון בנק באוסטרליה. ייעודה הרשמי של החברה היה "מתן שירותי ייעוץ להקמת חוות חקלאיות". לחשבון זה הועברו בשנת 2002 3 מיליון דולר. המשטרה חושדת כי חברת הקש נועדה לצורך העברת כספי השוחד מבעלי ההון לחשבון הבנק של גלעד שרון. המשטרה גילתה כי חברת קש זו היא בעצם בעלת החשבון באוסטרליה, שממנו הועברו מיליוני הדולרים לחשבון של גלעד שרון בישראל.

למשטרה יש גם אינדיקציות לכך שהכסף שהגיע לגלעד שרון הוא למעשה מכספי רווחי הקזינו בריחו, שהועברו אליו על-ידי מרטין שלאף.

בתחילה טען גלעד כי לא ידע שלחברת הקש שלו יש חשבון בנק באוסטרליה. "חידשת לי", הוא השיב לפרקליט שאמר לו כי יש בידיו הוכחות לכך. לגבי סכומי העתק שהוקדו בחשבון, אמר גלעד שהם תשלומים עבור ייעוץ שנתן. אולם, אמר גלעד, אין בידו כל מסמך על השירותים שהעניק תמורת הסכום הזה. טענת גלעד היתה שההסכמים עם האנשים להם העניק את הייעוץ נעשו בעל-פה. גלעד שרון סירב לשתף פעולה ולמסור מסמכים, והמשטרה נאלצה לפנות לבית המשפט כדי לכפות עליו לעשות כן.

היועץ המשפטי לשעבר, אליקים רובינשטיין, לא יכול היה להתאפק: "השימוש בזכות השתיקה בנושאים ציבוריים הוא פסול". השר פריצקי פנה לשרון בדרישה שיורה לבנו להעביר את כל המסמכים הנוגעים לחקירה.

ומה עושים השרוניים? צפצוף ארוך. גם כאן, כמו בפרשיות אחרות, מנצל גלעד שרון, המתגורר עם אביו בחוות השקמים, את החסינות שיש לאביו, המונעת מהמשטרה לחפש בבית. שרון האב, מיותר לציין, לא פותח את דלתות החווה לחיפושי המשטרה.

המשטרה ניהלה קרבות אינסופיים בבית המשפט כדי לאלץ את גלעד להציג מסמכים, אך ללא הצלחה. הבן מסרב, האבא מגבה, ובית המשפט חסר אונים.

פרשה זו ממתינה לסיומה ולהחלטת היועץ המשפטי לממשלה שתבוא בעקבותיה.

להיותו איש עסקים פרטי. בן-גל טען שנסיעתו לרוסיה היתה כאיש עסקים פרטי, לצורך קידום נושא ייבוא הגז הטבעי לארץ.

שרון נחקר בפרשה זו בחשד לקבלת טובת הנאה בתמורה לסיוע בעסקת הגז אותה ניסה לקדם בן-גל.

מה היתה טובת ההנאה? בשנת 1987 קיים בן-גל הרצאה בימרכו יפה למחקרים אסטרטגיים' במלאת 5 שנים למלחמת לבנון, ושם אמר כי לשרון היתה תוכנית סמויה ובלתי מאושרת, אותה העביר בשלבים בתוך הממשלה. עיתון 'הארץ', נגדו הגיש שרון תביעת דיבה בעניין מלחמת לבנון, צירף לטיעונו את דבריו של בן-גל. העדות המפלילת של בן-גל כנגד שרון היתה אמורה להישמע בתאריך 22.6.1997.

בצירוף מקרים מוזר ומעניין קרה שבשבוע שבין 4.6.1997 ו-10.6.1997, בעת ששרון שהה מתוקף היותו שר התשתיות בביקור עבודה ברוסיה לצורך קידום יחסי המסחר בין ישראל ורוסיה, נלווה אליו בן-גל.

ביום שמיעת העדות, ב-22.6.1997, שבועיים אחרי חזרת המשלחת מרוסיה, הופיע בן-גל בבית המשפט ואישר כי אמר את הדברים בהרצאתו. אלא שלהפתעת הנוכחים הוא הסביר כי דבריו היו למעשה הבל הבלים ורעות-רוח, וכי הוא משוכנע שכל מהלכי שרון היו מתואמים עם ראש הממשלה דאז מנחם בגין. השופט משה טלגם הגדיר את עדותו: "מחזה עצוב".

בעקבות הדברים נחקר במשטרה החשד שעדותו של בן-גל השתנתה עקב טובות ההנאה שהוענקו לו על-ידי שרון, דרך קידום עניינו הפרטי של בן-גל בעסקת ייבוא הגז מרוסיה. שרון, שנחקר במשך 8 שעות במשטרה בעקבות הפרשה, טען כי כלל לא ידע על ענייני העסקים הפרטיים של בן-גל, ואמר שאם היה יודע לא היה מצרפו לנסיעה.

המשטרה והפרקליטות סברו שגרסאות שרון ובן-גל שקריות, אולם בפרקליטות הודיעו כי אין תשתית ראייתית מספקת להרשעה.

שרון-גוסינסקי

סביב אותה טיסה של שרון לרוסיה התעורר חשד נוסף: האם איש העסקים ולדימיר גוסינסקי שיחד את שרון לצורך קידום עסקיו בפרויקט הגז? מחומר החקירה עולה כי למעשה כל מסע המשלחת של שרון אורגן על-ידי גוסינסקי ולא על-ידי משרד החוץ הישראלי. גוסינסקי ארגן את הפגישות עם גורמי השלטון הרוסי, ואף נטל בהן חלק פעיל. גוסינסקי גם ריפד את מסעו של שרון בארוחות פאר במסעדות יוקרה, אותן שילם גוסינסקי מכיסו, בנוסף למימון טיסותיה הפנימיות של המשלחת ברוסיה, שההיות בבתי-מלון ועוד כהנה וכהנה "ציפורים".

גם במקרה זה הוחלט שלא להגיש כתב אישום. ההסבר: לא הוכח שלשרון היתה "מודעות פלילית" לטובות ההנאה שהוא קיבל.

פרשת ביקור שרון ברוסיה

שרון-בן גל

ביוני 1997 נסע שרון לרוסיה. יחד איתו טס האלוף במילי' יאנוש בן-גל. בן-גל שימש באותם ימים יו"ר מועצת המנהלים של התעשייה האווירית, במקביל

ויסגלס, שלאף והקזינו

א ת ליל הניצחון של שרון על ברק בבחירות לתפקיד ראש הממשלה, בילתה החבורה – עמרי שרון, דוב ויסגלס ומוחמד ראשיד – במשרדו של ויסגלס, צוהלים למראה תוצאות הבחירות.

היווני, חגג מרטין שלאף את בת-המצווה של בתו בווינה. לאירוע הגיעו אורחים רבים מישראל, שרים וח"כים מכל המפלגות. לא נפקד גם מקומו של מנהל לשכת ראש הממשלה, עורך הדין דובי ויסגלס.

ויסגלס הוא שחקן ציר בכל מה שמתרחש סביב שרון. קשריו העסקיים, הביטחוניים והמדיניים הופכים אותו לדמות מפתח בתעלומת שרון. שנים רבות מלווה ויסגלס את שרון כעורך-דין וכיועץ. ב-4 השנים האחרונות הוא הפך לאסטרטג המדיני של שרון, והוא מוגדר כאביה מולידה של תוכנית גירוש היהודים מגוש קטיף ומצפון השומרון.

ויסגלס הוא הבעלים של 'החברה לנאמנות של מוריץ, ויסגלס, אלמגור עו"ד בע"מ, ושל משרד עורכי-הדין 'ויסגלס-אלמגור' שכתובתם: רחוב לילינבלום 44 בת"א. הוא נציגו בארץ של בעל הקזינו מרטין שלאף, ומשרד עורכי הדין שלו אחראי גם לייצוג יתר בעלי הקזינו, ובכלל זה הרשות הפלשתינית והחברה האוסטרית. משרדו של ויסגלס מייצג עסקים פלשתיניים רבים, כדוגמת חברות המשקיעות בפיתוח רמאללה. הוא גם עורך-דינו של מוחמד ראשיד, איש הכספים של ערפאת. כשנכנס ויסגלס לתפקיד מנהל לשכת ראש הממשלה, הוגשו תלונות לנציב שירות המדינה בדבר חשש לניגודי אינטרסים בין תפקידו הממלכתי לעסקיו הפרטיים. ויסגלס נדרש על-ידי הנציב לחדול משותפתו בחברות ובמשרד עורכי-הדין, אך במקום לעשות זאת הוא תעתע בו ובסופו של דבר לא קיים את דרישות הנציב. לקוחותיו אלה של ויסגלס עומדים גם מאחורי התכנון לבנות קזינו נוסף באדמות גוש קטיף, בתום גירוש היהודים מהן.

בשעתו יזם ח"כ חנן פורת דיון בוועדת החוקה שבראשותו לתיקון החוק הישראלי כך שיאסור על ישראלים להמר בקזינו ביריחו. פורת השיג הסכמה של נציגי הליכוד בוועדה, וזכה לתמיכתו של היועץ המשפטי לממשלה, אליקים רובינשטיין, אשר סבר כי כפי שאסורים ההימורים בשטח ישראל, כך יש לאסורם גם בשטחי האוטונומיה. אלא שלפני ההצבעה זיהה פורת את עו"ד דוב ויסגלס כשהוא נמצא בחדר הוועדה כמייצגם של מפעילי הקזינו. ויסגלס, טרם ההצבעה, ניגש לנציגי הליכוד בוועדה ושוחח עימם. במהלך הצבעה החלו חברי הליכוד לעזוב את החדר. ההצעה נפלה בזכות התנגדות נציגי השמאל, על חודו של קול.

על פי פרסומים, כ-40% מרווחי הקזינו הגיעו לכוח 17, כוח הביטחון האישי של ערפאת. לויסגלס זה לא הפריע. החיבור הבלתי נתפס הזה בין אישיות ממלכתית ישראלית כל כך בכירה לבין ראשיד, נציג רב-המרצחים, נראית כדבר ההזוי ביותר שיכלה המציאות המזרח-תיכונית לייצר. תאוות הכסף הצליחה למחוק את כל עולם הערכים של המערובים בפעילות הקזינו ובעסקאות עם הפלשתינים. הבעיה עם ויסגלס היא שתאוות הכסף הפכה אותו גם למליץ היושר של הפלשתינים בכל דבר ועניין.

כך לדוגמה בפרשת הסרט שלא היה:

הערץ הציבורי בטלוויזיה האמריקנית הסכים להקרין סרט המגלה את האמת על ערפאת והרשות הפלשתינית, על הכספים שנעלמו והגיעו לחשבונות הפרטיים של הראיס, ועל הקשר הישיר בין כספי הרשות הפלשתינית לבין פעולות הטרור נגד ישראל. הערץ כבר חתם חוזה עם המפיקים. בין מממני הסרט היו גם יהודים אמריקנים תומכי ליכוד. אלא שהסרט לא הופק ולא הוקרן. הסיבה: למשקיעים בסרט

לקוחותיו של ויסגלס עומדים גם מאחורי התכנון לבנות קזינו נוסף באדמות גוש קטיף

בינואר 2001, שלושה שבועות לאחר היבחרו של שרון לראשות הממשלה, ביקרו בווינה דוב ויסגלס, יוסי גינוסר ועמרי שרון. הם ביקרו בביתו של מרטין שלאף, מבעליו של קזינו 'אואזיס' ביריחו. הצטרפו אליהם גם מוחמד ראשיד, יועצו הכלכלי של ערפאת, ומנהל חברת 'קזינו אוסטרית' ליאו וולנר. מטרת הפגישה היתה דיון בפיצויים שתשלם ממשלת שרון לבעלי הקזינו כתוצאה מסגירתו בעקבות הטרור הערבי.

המשטרה, על סמך ממצאיה בפרשת סיריל קרן, הגיעה למסקנה שסיריל קרן היה בעצם מעין צינור להעברת הכסף למשפחת שרון בפרשה ההיא, וכי מסלול הכסף המפותל נועד להסתיר את זהות נותני הכסף האמיתי – איש העסקים הישראלי-אמריקני אריה גנגר או המיליארדר האוסטרי מרטין שלאף, ידידו הקרוב של שרון, או שניהם גם יחד.

בחודש פברואר 2003, שלושה ימים לפני יציאת חוקרי משטרת ישראל לחיקור הדין של סיריל קרן בדרום-אפריקה, נגש שרון בחוות השקמים עם שלאף לפגישה ממושכת. מאז, לאחר שהתגלתה מעורבותו בהעברת הכספים, הוא נמנע מלהגיע לישראל, למרות שרק לאחרונה רכש וילה מפוארת בהרצליה-פיתוח.

שלאף הוא מיליארדר מסתורי, שעשה את הונו באזור הדמדומים של קריסת הגוש המזרחי באירופה. בשנים האחרונות הגישה נגדו ממשלת גרמניה תביעות ענק, כולן ללא הצלחה. הוא מקורב מאוד לגורמי אש"ף בכירים, וכאנקדוטה להמחשת עומק הקשרים בינו לבין רבי-המרצחים, ניתן לספר שהוא נוהג לחכור לצרכיו הפרטיים את מטוס המנהלים של הרשות הפלשתינית.

בין השאר הוא גם הבעלים של אוניית הקזינו 'קנקון' שבאילת, ושל קזינו 'אואזיס', שפעל כשנתיים ביריחו. בימיו הטובים, על פי הערכות שונות, הניב הקזינו ביריחו פדיון יומי שהסתכם בלמעלה מחצי מיליון דולר. יחד עם שלאף שותפים לרווחי הקזינו בנק אוסטרי, חברת 'קזינו אוסטרית', יועצו הכלכלי של ערפאת מוחמד ראשיד, וכמובן, הרשות הפלשתינית. במילים אחרות: ידידו הקרוב של שרון נמצא בקשרים חמים עם מקורבי ערפאת ואנשי אש"ף, והם חולקים את רווחי המהמרים (רובם ישראלים) המשמשים עבור הפלשתינים דלק למכונת המלחמה נגד הכובש הציוני.

שלאף מקורב לרבים מבכירי הפוליטיקאים במדינה. ביוני 2004, יומיים לפני סגירת תיק שרון בפרשת האי

הגיעה בקשה אישית ממנהל לשכת ראש הממשלה שרון, דוב ויסגלס, למשוך את כספיהם ממימון הסרט. כתוצאה מכך הפקת הסרט נקטעה באמצעה מחוסר תקציב.

ויסגלס חוזר על המנטרה כי חשיבות הקזינו בהבאת שלום ובחיזוק הקשרים עם הפלשתינים. למעשה, ההזדהות שלו עם הקזינו ועם הפלשתינים היא טוטאלית, כפי שממחיש זאת הסיפור הבלתי ייאמן הבא:

קזינו 'אואזיס' ביריחו פעל משנת 1998 ועד אוקטובר 2000, עת החלו התפרעויות הפלשתינים. באחד מימי ההתפרעויות ירו חיילי צה"ל אל עבר הקזינו, וגרמו להרס במקום. בעלי הקזינו הגישו תביעה לחברת הביטוח של הקזינו, וזו טענה שאינם זכאים לפיצוי מאחר ומהמקום נוהלה לחימה. גם מתאם הפעולות ביש"ע, האלוף מנדי אור, סיפר כי ירי חיילי צה"ל בא כתגובה לירי צלפים פלשתינים שהסתתרו בתוך הבניין. עוד טען שהקזינו מהווה מקור מימון לטרור הפלשתיני. בתגובה קיבל האלוף אור מכתב איום בתביעת דיבה מעורך-הדין של הקזינו. העו"ד טען שחיילי צה"ל ראו רק דמויות שהשתקפו בזכוכיות הקזינו, וכי דברי האלוף הינם בגדר הוצאת דיבה. מי הוא אותו עו"ד? נכון, ויסגלס.

ואם לא די בקשרים המסועפים בין ויסגלס-שלאף-אש"ף, הרי שמחקירת המשטרה מתברר שגם לבני משפחת שרון קשרי עסקים הדוקים עם שלאף. בדיון שהתקיים בבית משפט השלום בת"א לפני כשנה אמר פקד רמי תמס, איש היחידה לחקירות הונאה, כי קיים חשד לכאורה שמרטין שלאף קשור ישירות או בעקיפין לחברות הנמצאות בשליטתו של גלעד שרון. אחד החשדות הנבדקים הוא כי העברות הכספיים בפרשת סיריל קרן היו בין השאר חלק מניסיון להשפיע על ראש הממשלה לקדם את פתיחתו מחדש של הקזינו ביריחו.

סיטואציה כזו גם מעלה את השאלה האגבית, מתי האינטרסים הכספיים משבשים את שיקול הדעת המדיני והביטחוני, ואלו החלטות מדיניות-ביטחוניות נדחו או שונו בשל הצורך לשמר את ההכנסה הכספית.

בעניין זה מעניין לציין את הוויכוח הנוקב שהיה בשנה האחרונה בין הרמטכ"ל המודח בוגי יעלון לבין ויסגלס, כשזה האחרון התעקש, בניגוד לעמדת הרמטכ"ל, לאפשר כניסת ישראלים ליריחו. זמן קצר לאחר מכן קיבל בוגי יעלון את ההודעה על סיום תפקידו. הרמטכ"ל המצטיין הודח על-ידי ויסגלס.

עדות אופי

תכונה המאפיינת את חייו הצבאיים והפוליטיים של שרון היא חוסר אמינותו. זה החל כשרון היה קצין בינוני, והמשיך עת הגיע לדרגת אלוף.

דוד בן-גוריון אמר עליו: "אילו נגמל מחסרונותיו שלא לדבר אמת, היה מנהיג צבאי למופת".

שרון לא ציית לפקודות מפקדיו, ונהג לבצע מהלכים צבאיים ללא אישור ובניגוד להחלטות המטכ"ל.

גם בחייו הציבוריים הצטיין שרון בתחבולנות, באי אמירת אמת, בזלזול בחוק, בזלזול בפקידות הממשלתית. חוסר המעצורים הוביל אותו להתנגשות עם כל ראשי הממשלה מטעם מפלגתו.

השר שמחה ארליך: "שרון מסוכן לחברה החופשית ולמטרת הדמוקרטי. אם יגיע לשלטון הוא עשוי גם לפזר את הכנסת ולהכריז על משטר דיקטטורי או להקים מחנות מעצר לאסירים פוליטיים".

מנחם בגין: "שרון עלול לרכז טנקים מסביב למשרד ראש הממשלה".

בני בגין: "שרון חותר בלתי נלאה לראשות הממשלה. לדעתי הוא איננו ראוי לאמון".

יצחק שמיר: "הוא עושה שימוש ציני בדם יהודים". בנימין נתניהו: "חתרנות בלתי נלאית. נמאס לי מהתככים של שרון".

שרון מעולם לא הצטיין באידיאולוגיה מובהקת. הוא היה מראשוני העולים לסבסטיה, גדול פטרוני המתנחלים בממשלה, המיישב מספר אחד של ההתנחלויות; אך גם ההורס הגדול של חבל ימית ומגרש היהודים מספר אחת. גם הקמת ההתיישבות וגם הריסתה נעשות על ידו בכוחניות, בשרירותיות. כאשר בנה בתים, חיבקהו בימין. כשהוא הורסם, מחבקים אותו השמאל והערבים. מלחמות לבנון, שהחלה כמלחמה צודקת, נגרה על-ידי שרון להרפתקה מדינית, מבלי ששרי הממשלה וראש הממשלה ידעו על מהלכיה.

במאי 1991 פרסם עיתונאי 'הארץ' עוזי בנוימן מאמר על התנהלות שרון במלחמת לבנון. במאמר שנשא את הכותרת "גרסה מזוגגת" כתב בנוימן בין השאר כי "מנחם בגין ידע היטב כי שרון רימה אותו".

שרון הגיש תביעת דיבה בגובה של חצי מיליון שקלים נגד 'הארץ'. המשפט התמשך על פני שנים, וב-1997 פסק השופט המחוזי, משה טלגס, כי הדברים פורסמו בתום לב והם גם נכונים. שרון ערער לבית המשפט העליון, וב-2002 דחה העליון את הערעור ופסק כי אינו מתכוון לדון בשאלת "האמת ההיסטורית".

עו"ד שמואל תמיר ז"ל, שכיהן כשר המשפטים בממשלת בגין, מביא בספרו "אוטוביוגרפיה" אנקדוטה על צביעותו של העולם הפוליטי. כוכב הסיפור הוא אריאל שרון. תמיר מספר כי בשנת 1972, יום לפני שחרורו מצה"ל, התקשר אליו שרון וביקש להצטרף למפלגת המרכז החופשי שתמיר עסק בהקמתה. הם נפגשו. שרון הקשיב, התעניין, ביקש לראות את מסמך קווי היסוד של המפלגה, קיבל והכניסו לכיס. השניים סיכמו לקיים מסיבת עיתונאים בעוד יומיים, וקבעו להיפגש למחרת, לקראת הופעתם המשותפת. אבל אריק לא התקשר.

ביום המדובר הופתע תמיר לשמוע על מסיבת העיתונאים שמקיים שרון לקראת הקמת מפלגה חדשה. תמיר האזין ולא האמין. שרון ציטט מילה במילה מתוך המסמך שתמיר העביר לו. תמיר בלע ושתק. שבועיים לאחר מכן התקשר שרון: "אתה בטח כועס עליי", גיחך שרון. תמיר: "אני תמה, משתומם...".

"אני מתפלא עליך", אמר לו אריק. "כל צה"ל יודע שאני נבלה ואתה לא ידעת!".